

[Poul Hansen (Kalundborg).]

mest muligt og arbejde hen til at gøre verden til een. På samme måde må vi ufortrødent fortsætte det nordiske samarbejde trods de skuffelser, der er lidt. I det hele har efterkrigstiden medført vor deltagelse i internationale og europæiske organisationer af mange slags. Vi er gået ind i meget af dette med en vis skepsis, og fordi nødvendigheden bød det. Men jeg tror alligevel, at vi i det vidtforegnede samarbejde over grænserne skal se et stort perspektiv, der peger frem mod en mere harmonisk og tryk verdensorden, som modsvarer den tekniske og økonomiske udvikling og den alle tingenes sammenhæng, som er karakteristisk for vor tid. Vi må erkende, at ingen nation kan være sig selv nok, og at det er udtryk for reaktion, hvis man klamrer sig til det gammel-dags suverænitetsbegreb. Vi må tilstræbe større enheder af samarbejdende frie folk.

Der næst skal jeg gøre nogle bemærkninger om et andet udadvendt spørgsmål, nemlig Sydslesvigsspørgsmålet. Vi er fra vor side ikke utilfredse med, at det har været unødvendigt for rigsdagen at føre store debatter om dette emne i vinter. Det er for os et tegn på, at spørgsmålet er taget ud af den politiske strid. Af hensyn til det positive arbejde, der bl. a. er resulteret i den anerkendelse af de dansksindede sydslesvigeres rettigheder, som ligger i Kiel-erklæringen, er det heldigt, at Sydslesvigsspørgsmålet ikke gøres til genstand for indre dansk strid.

Man må derfor så meget mere beklage, at Sydslesvigsk Udvalg synes at have en anden opfattelse — ja, nærmest synes at have sat sig for, at det *skal* være et stridsspørgsmål. Jeg tænker hermed ikke så meget på indsamlingen af de 793 000 underskrifter, som blev afleveret den 18. april til regering og rigsdag. Det er nemlig yderst tvivlsomt, hvilken vægt man kan tillægge disse underskrifter. Der sættes jo så mange adresser i gang med en eller anden tiltalende tekst, som det er svært at undslå sig for at tiltræde, navnlig når det er gratis og underskriften ikke forpligter til noget som helst. For tiden samler kommunisterne underskrifter på en fredsadresse. Det er meget snedigt, for hvem vil ikke gerne give sit navn for freden. På samme måde kan man sige om Sydslesvigadressen: Hvem vil ikke gerne støtte sydslesvigerne? Såvidt man kan forstå, er det end ikke for underskriverne gjort klart, hvorvidt deres underskrift er en tilslutning til partiernes fælleserklæring af 29. juni 1949, eller den ikke er det. Man kan jo også spørge, om det er fuldt korrekt at samle underskrifter i en situation sommeren 1949 og der-

efter gøre brug af dem i en helt anden situation i april 1950. Det er ikke alt, der vinder ved at blive lagret.

Når jeg opholder mig ved Sydslesvigsk Udvalgs virksomhed, er det imidlertid nok så meget på grund af de udtalelser, som udvalgets formand, professor Hansen Larsen, fremsatte på udvalgets årsmøde den 22. april i Odense. Han rettede stærke angreb på regering og rigsdag, han forlangte bl. a. udenrigsministerens hoved på et fad og krævede, at statsministeren skulle give undskyldning for den udenrigsminister, han havde budt landet. Det er usægtelig tidselblandede sproglomster i en professors mund. Står det til professor Hansen Larsen, *skal* der være ballade. Han har i det hele taget specialiseret sig i den grad i uartigheder, at man virkelig må spørge, hvor længe Sydslesvigsk Udvalg kan bruge ham som formand. Tænker man sig, at det gavner arbejdet i Sydslesvig, når han dænger landets statsminister og udenrigsminister til med grovheder? Mon ikke sydslesvigerne i deres kulturkamp på længere sigt er bedre tjent med at have et enigt Danmark bag sig end en rabiatt professors bravader?

Danmark har i efterkrigstiden ikke blot haft en stor national opgave mod syd. Også i nord foreligger en sådan opgave, eller rettere to. Den første blev løst med loven om Færøernes hjemmestyre, der af mange færinger betragtes som et frihedsbrev til det færøske folk og som et håndslag til samarbejde på et nyt grundlag. Den anden opgave har rigsdagen for sit vedkommende påbegyndt løsningen af ved vedtagelsen forleden af de otte lovforslag om reformer i Grønland. Vi tør håbe på, at der dermed også for det grønlandske folk er åbnet for en ny og rig udvikling, økonomisk, socialt og folkeligt. Den indsats, der nu er givet løfte om fra dansk side, vil utvivlsomt bidrage til at fuldbyrde det grønlandske folks frigørelse og dermed også til, at forbindelsen mellem dette folk og det danske knyttes endnu fastere. Jeg tror, vi er tak skyldig overfor dem, der med den højtærede statsminister i spidsen har virket så energisk for, at problemerne resolut blev taget op og bragt frem til en hurtig løsning.

Når jeg herefter vender mig til de mere hjemlige spørgsmål, vil jeg ikke bestride, at de mange økonomiske torsdagsdebatter og den megen tale om valg kan have skygget for rigsdagens øvrige arbejde. Det er uretfærdigt, og for at råde bod herpå vil jeg fra to områder, jordlovgivningen og sociallovgivningen, fremhæve nogle resultater, som sammenholdt med, hvad der er udrettet